

IN HOC SACRO TRIBUNALI.

Joan. 20. 1. **E**st solus Sacerdos. Non enim fidelibus, omnibus, sed solis Discipulis dictum est: *quorum remiseritis peccata, remittuntur eis.* Sed nonne quandoque laicus supplere potest defectum Sacerdotis, & officio ejus, saltem in necessitate, fungi? Ratio dubitandi esse potest, quia sicut baptismus est Sacramentum necessitatis, ita & pœnitentia: sed in illo quilibet in necessitate est minister, ergo & in hoc. Unde resolvendum propono casum sequentem, quem verbis Æneæ Sylvii, postea Pii II. Romani Pontificis sic describit Nauclerus in sua Chronologia Generali 48. ad Annum Salvatoris 1425.

2. *Angliæ Rex Henricus Anno Christi 1415. ingressus cum exercitu Galliam, captis aliquot locis, Gallisque prælio victis, at non multò post ab iisdem undique cinctus, pollicetur, se, si cum exercitu incolumis dimittatur, restitutum loca, quæ de iis ceperat. Negantibus Gallicis, noctu (ita enim impetraverat inducias) vocatis Ducibus, neque fugere, inquit, commilitones, neque pacem ex hostibus consequi possumus, quamvis cedere Regno Galliarum voluerimus. Sola nos arma tueri possunt. Non est cur tantum exercitum formidetis. Justam causam justus Deus adjuvabit. Ite, & alter alteri vestra peccata confitemini, pusillumque terræ ob memoriam Sacramenti Eucharistiæ Salvatoris alter alteri porrigite. Crastina die liberabit nos Dominus ex manibus inimicorum. Sic dimissâ concione, peractis, quæ jusserat, curare milites corpora præcipit. Orto die commissum est prælium. Ceciderunt Gallorum millia quatuor genere illustri. Omnes captivos Henricus in Angliam duxit.* 3.

3. Ante resolutionem suppono 1. certum esse de Fide, quod solus verus Sacerdos possit esse idoneus minister hujus Sacramenti, ut constat ex verbis Christi Domini Numero 1. allatis. Nec argumentum pro ratione dubitandi propositum, contrarium evincit. *Pœnitentia enim non est tanta necessitatis, sicut baptismus. Potest enim per contritionem suppleri defectus Sacerdotalis absolutionis, quæ non liberat à tota pœna, nec etiam pueris adhibetur. Et idè non est simile de baptismo, cujus effectus per nihil aliud suppleri potest.* Hinc sequitur, quod in nullo prorsus casu fieri possit Sacramentalis confessio alicui non Sacerdoti. Nec obstat quod S. Thomas in *Suppl. q. 8. a. 2. ad 1.* dicat *confessio ex defectu Sacerdotis laico facta Sacramentalis est quodammodò, quamvis non sit Sacramentum perfectum, quia deest ei id, quod est ex parte Sacerdotis.* Clarum enim est, quod per confessionem Sacramentalem non intelligat Sacramentalem propriè, quæ ordinetur ad Sacramentum, vel sit pars Sacramenti, sed impropiè tantùm, quia scilicet conjunctum habet Sacramenti desiderium. S. Th. 3. p. q. 67. ad 3.

4. Suppono 2. confessionem laico factam, licèt Sacramentalis non sit, valere tamen posse ad veniam à Deo impetrandam ex opere operantis, propter humiliationem confitentis. Sic ubi supra nos docet Angelicus Magister, dum ait: *in necessitate etiam laicus vicem Sacerdotis supplet, ut ei confessio fieri possit; * qui quamvis Sacramentum perficere non possit, ut faciat id, quod ex parte Sacerdotis est, absolutionem scilicet: defectum tamen Sacerdotis Summus Sacerdos supplet.* in Corp. * ib. ad x.

5. Suppono 3. quamvis laudabile esse possit, viro prudenti & taciturno, in mortis articulo, dum deest Sacerdos, vulnera animæ suæ detegere ad sui salutarem confusionem, nullum tamen extare præceptum, quo quis non habens copiam Confessarii, alteri peccata sua confiteri teneatur. Proinde quod ait Auctor Libri de vera & falsa

poenitentia cap. 10. *tanta est vis confessionis, ut, si deest Sacerdos, confiteatur proximo, vel solum consilium continet, vel est ultra columnas Herculis projiciendum.* Majorem difficultatem ingerunt verba Angelici Doctoris: *quando necessitas imminet debet facere poenitens, quod ex parte sua est, scilicet conteri, & confiteri, cui potest.* Sed dicendum, quod ibi *debet* non significet debitum de præcepto, sed solum de congruo: quia tempore S. Thomæ ea confessio frequentari solebat, ut sic Deus propter humilitationem confitentis flecteretur ad veniam ei concedendam, *eo quod propositum, quod concepit, confitendi secundum*
 ubi supra ad x. *mandatum Dei, sicut potuit, implevit.* Quæ consuetudo vim legis numquam obtinuit. Unde in Corpore Articuli solum dicit, quod *in necessitate laico confessio fieri possit.* Merito tamen talis consuetudo nunc exolevit, cum nulla ejus rei sit necessitas, nullumque præceptum, nec expediat per se loquendo, peccata, præsertim occulta & gravia manifestare extra Sacramentum. Si nihilominus fieret, auditor teneretur vinculo secreti, non solum naturalis, sed quodammodo etiam Sacramentalis: quia licet talis confessio simpliciter Sacramentalis non esset, poenitens tamen eam faceret cum desiderio confitendi Presbytero, si ejus copiam haberet; ac proinde esset quadantenus Sacramentalis, seu aliquodumque de Sacramentali participaret.

6. Suppono 4. quod licet olim consuetum fuerit, ut in necessitate, dum deesset copia Sacerdotis, confessio humilitatis causâ fieret laico, illa tamen licita non fuerit aut cum audientis scandalo, aut alterius peccati probabili periculo. Ex quo patet, mandatum, aut etiam consilium Henrici Regis, de quo casus noster, itemque confessiones illas vix excusari posse à peccato (nisi ob ignorantiam, vel bonam fidem, intentionemque) dato etiam, quod tunc temporis consuetudo laicis in necessitate confitendi adhuc vigneret. Nam & sese dif-
 fa.

famabant milites illi absque sufficienti causa, & fortè etiam inducebant illos personatos Confessarios ad fungendum sacrilegè munere Confessarii, & jaciebant semina multarum discordiarum, quæ facilè poterant secuturis annis oriri ex revelatione, vel etiam exprobratione criminum cognitorum ex tali confessione, ex qua propriè & strictè Sacramentale sigillum non oriebatur, sed solùm secretum aliquod, impropriè illius naturam participans, quod verosimiliùs ab hujusce modi gentis hominibus servandum non erat.

7. Præter Ordinem etiam necessaria est in Sacerdote jurisdictio, cum per modum sententiæ judicialis absolutio detur, & judex in hoc differat ab arbitro, quod huic partes stare ex compromisso mutuo, illi verò ut Superiori, qui per se ligare & solvere possit, obedire debeant. *Quoniam igitur natura & ratio judicii illud exposcit, ut sententia in subditos dumtaxat feratur; persuasum semper in Ecclesia Dei fuit, & verissimum esse Synodus Tridentina confirmat, nullius momenti absolutionem eam esse debere, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam, aut subdelegatam non habet jurisdictionem.* Jurisdictio hæc, in quantum absolutionem Sacramentalem respicit, est auctoritas quædam in alterum tamquam in subditum, per quam in Foro Pœnitentiali Sacerdos tamquam judex in alterum sententiam ferre possit. Acquiritur autem juridicâ deputatione certarum personarum, in quas Sacerdos potestatem absolvendi in Ordinatione incompletè, & in actu primo acceptam exerceat. Accipiunt illam omnes Confessarii Summo Pontifice inferiores, ab illo tamquam Primo in terris Capite: ipse verò immediatè à Christo.

8. Duplex est: ordinaria, & delegata. Illam habent omnes illi, quibus ratione officii incumbit cura animarum. Primò igitur illam habet Summus Pontifex in omnes Christi fideles, 2. Legati à latere, & Nuntii Apostolici intra termi-

nos suæ nuntiaturæ. 3. Archi-Episcopi in subditos suorum Suffraganeorum tempore visitationis, & non aliàs. 4. Episcopi intra suas Dioceses; uti & eorum Vicarii, ac Capitulum Sede vacante. 5. Abbates jurisdictione quasi Episcopali gaudentes intra suæ jurisdictionis terminos. 6. Decanus Canonorum respectu Capituli. 7. Parochi respectu suæ Parochiæ; quibus adjunguntur eorum Vicarii, sive perpetui, sive temporales. 8. Generales Ordinum respectu totius Religionis. 9. Provincialis respectu suæ Provinciæ. 10. Priores, Guardiani, Rectores, in Religiosos suæ Communitatis. His, cum favorabile sit, Novitii comprehenduntur, sed accumulativè, cum in odiosis professi non sint. Quare etiam à Sacerdotibus sæcularibus absolvi possunt; quamvis id illis inhibere, & prohibitioni contravenientes Superior etiam punire possit.

9. Delegatam habent omnes illi, quibus ea legitime concessa est ab habente ordinariam. Non cessat delegatio morte concedentis, * si data sit absque ordine ad certam personam: cum sit gratia Confessario facta, quam decet esse mansuram. Cessat tamen, si in favorem certi pœnitentis data sit, cum sit gratia adhuc facienda, quæ, si res integra sit, morte concedentis expirat. Eandem accipit ab Ecclesia quivis Sacerdos, ut à quibusvis peccatis & censuris Sacramento obstantibus, absolvat existentem in mortis articulo. Nam piè *admodum, ne hac ipsa occasione aliquis pereat, in Ecclesia Dei custoditum semper fuit, ut nulla sit reservatio in articulo mortis; atque ideo quilibet Sacerdos quoslibet pœnitentes à quibusvis peccatis & censuris absolvere possunt.* Unde rectè hic monet Eximius D. Sieyaert: cum igitur casus ille frequenter accidat, quàm instructum esse oportet in praxi hujus Sacramenti Presbyterum quemlibet in sæculo versantem, cū nullam habeat, vel habiturus sit specialem animarum curam. Siquidem quandonam majoris artis sit, & periculi,

con-

*Cap. 36.
de præb.
in 6.

Concil.
Trid. sess.
14. cap. 7.

confessionem audire, in vivane, an in mortis articulo, non facile dixeris. Hoc privilegium intellige juxta consuetudinem * antiquam à Tridentino approbatam absente Sacerdote proprio: nam hoc præsente cessat necessitas. Unde Rituale Romanum ait: *Si periculum immineat, approbatusque desit Confessarius, quilibet Sacerdos potest à quibuscumque censuris, & peccatis absolvere.* Ergo si approbatus non desit, quilibet id non potest. Hinc sequitur, quod æger, post absolutionem à simplici Sacerdote acceptam, proprio supervenienti mortalia omissa confiteri debeat, non tamen abrumpere confessionem coràm altero inchoatam, eo quod jurisdictio delegata post inchoationem causæ non cesserit, donec per sententiam terminetur. Sed quid si poenitens censuram reservatam habeat? A superveniente Superiore statim absolutionem petat, necesse est, cum ab illa simplex Sacerdos tantum absolvere possit ad reincidentiam, si Superiori * se non sistat opportunitate prima, quæ tùm offertur per illius adventum.

* can. fin.
26. q. 6.

10. Quod attinet ad absolutionem à venialibus, licet potestas absolvendi ab illis communiter tribuatur omni Sacerdoti, hæc tamen potestas jam sublata est per Decretum Innocentii XI. editum Anno 1679. 12. Februarii, in quo Episcopis mandatur, ut *non permittant, ut venialium confessio fiat simplici Sacerdoti non approbato ab Episcopo, aut Ordinario.* Nec antea in omnibus competebat sine tacita acceptatione jurisdictionis ab Ecclesia in omnes Christi fideles respectu venialium.

* Extrav.
1. §. incendiat,
de privil.

11. Regulares Mendicantes legitimè approbati, in locis, pro quibus approbati sunt, jurisdictionem delegatam habent à Summo Pontifice * in omnes fideles sæculares, undecumque adventantes. Hanc tamen non accipiunt ab eo immediate, sed per Superiores. Unde non possunt munus Confessarii obire, nisi à Superioribus suis deputati.

* Const.
cùm inter
Pauli III.

ti. Dixi, *in fideles seculares*, quia licet Papa illis jurisdictionem concedat illimitatè in omnes Christi fideles, tamen per hoc non intendit derogare Constitutionibus Religionum, vi quarum varii Religiosi confiteri non possunt nisi Confessariis à Superioribus designatis. Hinc dum ob negotia, vel studia, aliàve ex causâ Religiosi à Conventu, vel Monasterio absunt, scire debent ex Superioribus suis, aut suæ Religionis Statutis, receptàve consuetudine, quibus confiteri possint. Si verò Superior, aut Religio nihil circa hoc statuerit, censetur permittere, ut cuilibet Sacerdoti approbato confiteantur. Notandum tamen, quod quamvis Religiosi Mendicantes accipiant à Pontifice jurisdictionem in omnes seculares, non possint tamen id facere in alienis Ecclesiis, nisi de consensu eorum, qui illis Ecclesiis præsunt. Id enim prohibitum est ad vitandam confusionem, & perturbationem pacis. Si tamen Episcopus daret illis specialem facultatem ad audiendas confessiones in determinata aliqua Parochia suæ Diocesis, possent tunc etiam invito Parocho illic confessiones excipere: quia Parochus Episcopo subjacet.

*Cap. fin.
de poenit

12. Jurisdictionem delegatam accipit indirectè electus ab habente privilegium. Superior enim potestatem illam privilegiatis faciens, jurisdictionem tribuit in eos, qui se illis subjecerunt. Eligere autem in Confessarium possunt quemvis Abbates exempti: & superiores Regularium Mendicantium, nisi Regula prohibeat, cum ut Ordinarii suos subicere aliis possint. Quemvis* etiam, sed à suo Ordinario approbatum, eligere possunt Episcopi. Ita enim requirit bina Cardinalium Declaratio, *disp. 21. num. 31.* apud Lugonem. Expositum eligere possunt peregrini ex tacito suorum Superiorum consensu, nisi peregrinentur in fraudem. Vagi expositum, sed in loco, in quo sunt, ne sint omninò ex leges, præsertim cum ad assistendum matrimonio Parochum loci adhibere

re debeant. Delegatus subdelegare non potest, nisi id faciat Ordinarii consensu & nomine.

13. Non sufficit jurisdictio petita, & jussu negata: imò & negata injustè; quia nulla jura, isto etiam casu, eam concedunt & contrarium potius colligitur ex cap. *omnis utriusque sexus*, de pœnit. & remiss. ubi dicitur: *si quis alieno sacerdoti voluerit iusta de causa confiteri, licentiam prius postulet, & obtineat à proprio Sacerdote.* Non sufficit etiam jurisdictio dubia, vel probabilis, extra necessitatem; cum illâ utens exponeret Sacramentum periculo nullitatis, & contra damnationem Innocentii XI. in praxim deduceret hanc: *non est illicitum in Sacramentis conferendis sequi opinionem probabilem de valore Sacramenti, relictâ tutiore &c.* Certa tamen jurisdictio per dubiam revocationem cessare non videtur; nam pro rebus humanæ dispositioni subjectis valet regula, *in dubio melior est conditio possidentis.*

14. In carentibus jurisditione, illam supplet Ecclesia pro actibus singulis, quando publico errore illam habere existimantur, & adest titulus coloratus. Dicitur autem titulus coloratus, collatio alicujus beneficii habentis sibi annexam curam animarum, aut delegatio jurisditionis apparenter legitima, quæ tamen collatio & delegatio sit invalida propter occultum aliquem defectum, V. G. occultam Simoniam, aut Excommunicationem. Tunc enim censetur Ecclesia supplere illum defectum, & tali Confessario jurisditionem concedere, saltem transeunter, ad singulos actus, ne aliqua anima pereat occasione tituli colorati à se non concessi, dantis errori communi occasionem. Peccat tamen insufficientiæ illius conscius, tùm Sacerdos absolvens, cui nullatenus favere Ecclesia desiderat, tùm pœnitens ab illo absolutionem petens, quando adest Confessarius alius, vel deest causa confitendi iusta, cum alterum in peccatum inducat.

Non supplet Ecclesia defectum jurisdictionis probabilis ex facto, seu opinione privata, cum error communis hic desit, neque tantis incommodis sit occurrendum.

Concil.
Trid. sess.
24. cap. 7.

15. Jurisdictio limitatur, & restringitur per reservationem, quæ nihil aliud est, quàm jurisdictionis sublatio ad absolvendum à quibusdam censuris, & peccatis. Finis reservationis est duplex, poena scilicet, & cautela. Expedi enim, ut graviora quædam crimina severius puniantur, & Superioribus Judicibus reserventur: tum ut ipse delinquens possit à relapsu præservari, tum etiam ut scandala, & damna, aliorumque pericula ex similibus peccatis non raro exurgentia certius vitentur. Hinc magnoperè ad Christiani populi disciplinam pertinere Sanctissimis Patribus nostris visum est, ut atrociora quædam, & graviora crimina non à quibusvis, sed à Summis dumtaxat Sacerdotibus absolverentur. Unde merito Pont. Max. pro suprema potestate sibi in Ecclesia tradita, causas aliquas criminum graviores suo potuerunt particulari judicio reservare. Neque dubitandum est (quando omnia, quæ à Deo sunt, ordinata sunt) quin hoc idem Episcopis omnibus, in sua cuique Diœcesi, in edificationem tamen, non in destructionem, liceat, pro illis in subditos tradita supra reliquos inferiores Sacerdotes auctoritate, præsertim quoad illa, quibus excommunicationis censura annexa est. Hanc autem delictorum reservationem, consonum est Divine auctoritati, non tantum in externa Politia, sed etiam coram Deo vim habere. In reservatione non soli actus externi, sed cum illis etiam interni reservari solent. Unde internos confiteri non debet, qui apud carentem jurisdictione externos reservatos ex causa omittere potest. Externi, ut reservatis comprehendantur, secundum se, & non ex sola operantis intentione gravitatem mortalem objectivam habere debent, nisi aliud expressum sit. Hinc supposito V. G. quod peccatum contra castitatem reser-

tum

rum sit , quoties in actum externum prodit , & ex intentione moraliter mala contra castitatem proferatur verbum aliquod turpe ex se leve , vel ex eadem intentione exerceatur actio externa ex se levis ; nec verbum illud , nec actio illa erunt reservata , licet contrahant inlicitiam mortalem ex intentione mortifera. Reservatio enim principaliter cadit supra actum externum ; ac proinde requirit externam actionem secundum se graviter malam. Per peccata etiam intelligi solent certa , non dubia ; item consummata effectu secuto , nisi etiam dubium & attentatio reserventur. Unde reservato homicidio , vel fornicatione , non sufficeret percussio gravis , si mors inde non sequeretur , nec sollicitatio ad fornicationem , si ex sollicitatione non sequeretur fornicatio. Reservatio quippe , utpote odiosa , strictæ est interpretationis. In universali reservatione includuntur peccata impuberum , imò & ignorantium reservationem , cum reservatio non sit punitio , sed dispositio legis de jurisdictione in commune bonum.

16. Peccata Pontifici reservata ordinariè reservantur simul cum excommunicatione annexa. Unde qui hanc ob ignorantiam non incurrit , vel ab ea absolutus est , à reservatione peccati liber est. Episcopis à jure reservatur * procuratio abortus foetus animati. Nec sufficit ad absolvendum ab illo casu potestas generalis absolvendi à peccatis , & censuris Episcopo reservatis , cum iisdumtaxat Confessariis approbatis eam facultatem Pontifex concedat , *qui ad hos casus specialiter sunt deputati*. Procurantes tamen abortus foetus inanimati , vel præbentes mulieribus venena sterilitatis , vel quoquo modo , ne foetus concipiat , impedimentum præstantes , aut consilium , aut auxilium ad hoc præbentes , licet per Bullam Sixti V. Excommunicentur , modò tamen ex jure communi excommunicationem non incurunt , cum quoad prædicta per Gregorium XIV. mode-

* in Bull.
Sedes
Apostol.
Gregor.
XIV.

moderata sit , *perinde , ac si eadem constitutio in
hujusmodi parte numquam emanasset.* Casus alios
alibi Episcopi sibi reservant , sed nullos reservare
possunt Papæ reservatos , juxta Declarationem
Cardinalium apud Quaranta V. *casus versu.*
Illicite reservant respectu Parochorum nimis
multos , imò invalidè , si illi alioquin munere
suo debite fungi non possint. Hoc enim foret
moraliter illis auferre Pastorale officium , quod
sine causa sufficiente tolli non potest. Prælati
Regularis juxta Constitutionem Clementis VIII.
& Urbani VIII. apud Lugonem * sine Capitulo

*Disp. 20. Generali , vel Provinciali , non nisi undecim ca-
num. 47. sibus reservationem apponere potest , neque plu-
ribus censuram reservatam. Hæc reservatio etiam
Novitios spectat , sed tantum in ordine ad Con-
fessarium Regularem Superiorem eidem subjectum
(cum ab hoc illius jurisdictio restringi possit)
non in ordine ad Confessarium alium , qui ab
illis casibus sæculares absolvere potest.

17. Carens jurisdictione in reservata , pœniten-
tem , ubi reservatum exposuit , sistere debet , &
ad Superiorem remittere , nisi veniam pro eo im-
petrare possit. Extra mortis articulum tantum
possunt per se & directe absolvere à reservatis
ipse reservans , ejusque Superior , & ille , cui
absolvendi potestas vel ratione officii data est ,
vel delegata. Si venia data sit cum onere , ut
pœnitens se postea Superiorem aperiatur , invalidè
absolvitur , qui illud recusat : cum promissio
implicita , vel pactum pœnitentis cum Superiorem ,
sit conditio , sub quâ solâ Confessario concedi-
tur jurisdictio. Hæc concessio debet esse expressa

* Cap. si & specifica. In generali * enim concessione non
Episc. de veniunt ea intelligenda , quæ non essent verosi-
Pœnit. & militer in specie concedenda. Si tamen dicat Episc.
Remiss. copus , *concedo tibi omnem potestatem meam* , cen-
sendus est etiam concedere potestatem in casus
sibi reservatos , nisi ex circumstantiis , vel con-
suetudine aliam esse concedentis intentionem col-
liga-

colligatur. Quare dum Summus Pontifex concedit alicui simpliciter casus reservados, non est censendus hoc ipso concedere casus Bullæ Cœnæ. Neque illos concedens censetur hoc ipso comprehendere casum hæresis, licet quoad hoc probabiliter multi dissentiant, quando id conceditur pro partibus hæresi infectis. Similiter quando Superior alicujus Religionis concedit inferiori facultatem absolvendi à casibus in ista Religione reservatis, non censetur hoc ipso concedere facultatem (quam suppono dare posset ex Ordinis privilegio) absolvendi à casibus Pontifici reservatis, vel contra. Cum enim isti casus specialem reservationem habeant, indigent etiam concessione specialis ad eos facultatis.

18. Quamvis Superior non debeat esse nimium difficilis, dum inferior vel per se, vel per alium petit facultatem alteri reservata confitendi, imò graviter peccare possit hanc facultatem injustè negando, tamen potest, & interdum tenetur eam denegare, præsertim Superior Religiosus, si timeat scandalum, aut grave damnum Communitatis, aut periculum relapsus, aut relaxationes Religiosæ disciplinæ ex nimia facilitate in hac facultate concedenda. Potest Superior veniam concedens præscribere certam poenitentiam pro peccato reservato injungendam, vel etiam designare certum Confessarium, per quem melius & securius inferior dirigatur. Item quando dat facultatem non pro reservato jam commisso, sed fortè postea committendo, potest illam concedere cum onere postea se sistendi Superiori. Veniam à Confessario petitam licetè negat Superior, si illi poenitens absque causa justa confiteri recuset. Negat injustè, si ab eò rationabiliter poenitens sibi timeat, vel obfirmatus sit potius non confiteri, quàm se sistere Superiori; cum Superior infirmitati subditi ex officio teneatur succurrere. Potest tamen tunc eum ad Confessarium peritorem dimittere. Semper etiam sine causa,

causa, validè negat, cùm negatio non sit jurisdictionis concessio. Regulares tamen, quorum Confessariis petentibus negatur venia, illa vice, id est, semel, vi cujusque petitionis rejectæ, absolvi possunt, sed tantùm à constitutis Confessariis. Ita decrevit Cleinens VIII. cujus ulterior declaratio facta ab Urbano VIII. habetur Tom. 4. Bullarii Bulla 26.

19. Episcopi possunt absolvere à casibus Papalibus suos, qui ob impedimentum, etiam tantùm temporale, Pontificem, vel ab eo Delegatum adire nequeunt: dummodò exceptis impuberibus, jurent, quod cessante impedimento se illis sistent, relapsuri alias in censuram. Possunt etiam juxta Tridentinum *Sess 24. c. 6. de reform.* per se aut Vicarium ad id specialiter deputatum suos absolvere à casibus Papalibus occultis sed ab hæresi tantùm per se, sic tamen, ut singulis vicibus deputare aliquem valeant. Privilegium illud non se extendit ad casus Bullæ Cœnæ, etiam occultos, cum per illam ipsam Bullam quotannis derogetur privilegiis omnibus, etiam per Concilium datis. Hinc ab Alexandro VII. meritò damnata est hæc: *sententia asserens, Bullam Cœnæ solum prohibere absolutionem hæresis, & aliorum criminum, quando publica sunt, & id non derogare facultati Tridentini, in qua de occultis criminibus sermo est, Anno 1629. 18. Julii in Consistorio Sacræ Congregationis Eminentiſſimorum Cardinalium visa, & tolerata est.* Regulares Privilegiati non possunt vi suorum privilegiorum absolvere à casibus Episcopo reservatis, maximè post condemnationem Alexandrinam, quâ proscripta est hæc: *Mendicantes possunt absolvere à casibus Episcopo reservatis, non obtentâ ad id Episcoporum facultate.*

20. Quando casus est directè reservatus Papæ, & per delegationem Episcopo, sublata reservatione Papali, tollitur quoque Episcopalis. Secùs dicendum, si utrique reservetur directè. Unde

peccatum hæresis, licet defecto posset non esse reservatum Pontifici ob ignorantiam invincibilem annexæ censuræ, non definit propterea esse reservatum Episcopo. Venia in Jubelæo data ad absolvendum à quibuscumque censuris, etiam Sedi Apostolicæ reservatis, casus etiam Episcopales respicit, ut fertur declaratum in Consistorio Cardinalium apud Barbosam V. *Regulares quoad confes. num. 16.* Absolvitur à reservatis, qui ex animo lucrandi Jubilæum constitetur, licet illud postea animo mutato non lucretur, cum neque pro peccatis detur absolutio ad reincidentiam, neque pro censuris reincidentia per Bullam Jubilæi intentetur.

21. Superior, etiam Regularis (nisi alicubi oppositum statutum sit) qui suos à certis casibus reservatis licetè absolvit, potestatem se ab iisdem absolvendi Confessario suo dare potest, ne prioris conditionis sit, quam Communitas, cuius est membrum. Vagi subiacent reservationi Episcopi, cuius subditis consentitur; cum Pontifex Confessariis in illos maiorem jurisdictionem non concedat, quàm in alios habent: Peregrini verò reservationi Episcopi proprii, cum ex sola illius, vel Parochi interpretativa licentia extra Diocesim confiteri possint, & hic pro reservatis veniam dare non possit, ille non velit, ne aliò proficiscentium conditio melior sit, quàm domi confitentium. Possunt tamen absolvi à Confessario Regulari approbato, nisi eò venerint in fraudem ad declinandum proprii Episcopi iudicium, aut casus similiter reservatus sit in Diocesi, pro qua talis Regularis est approbatus. Expressè enim Clemens XI. in sua Constitutione, quæ incipit, *Superna Magni Patris Familia*, declarat, posse *Regularem Confessarium in ea Diocesi, in qua est approbatus, confitentes ex illa Diocesi à peccatis in ea reservatis, non autem in alia, ubi idem Confessarius est approbatus, absolvere: nisi eosdem pœnitens noverit in fraudem reservationis ad aliam*
Dice.

Dioecesim pro absolutione obtinenda migrasse. Confitens non habenti potestatem in reservata, & inculpabiliter reservatum omittens, indirectè ab eo absolvitur, cum debitè sit dispositus, ut directè absolvatur à non reservatis nec ab illis absolvi possit nisi saltem indirectè absolvatur à reservato. Adeundus tamen postea est Superior pro absolutione illius directà. Secùs dicendum, si confessio illa facta fuerit habenti facultatem in reservata: nam tunc tollitur reservatio casus inculpabiliter obliti, cum Confessarius intendat pœnitentem liberare, quantum potest, dum ille fecit, quod potuit.

Sess. 23.
cap 15. de
Reform.

22. Ad accipiendam jurisdictionem in sæculares, eorumque confessiones audiendas necessaria est approbatio, quæ est autenticum testimonium certi Episcopi de aptitudine ministri necessaria. *Quamvis enim Presbyteri in sua ordinatione à peccatis absolvendi potestatem accipiant, decernit tamen Sancta Synodus Tridentina, nullum, etiam Regularem, posse confessiones sæcularium, etiam Sacerdotum, audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale beneficium, aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur necessarium, aut aliàs idoneus judicetur, & approbationem, quæ gratis detur, obtineat.* Non autem tantum est illicitum audire sæcularium confessiones sine absolutione, sed etiam absolutio est invalida. Quamvis enim Tridentinum nondicat expresse, irritam esse hujusmodi absolutionem, satis tamen apparet, hanc esse ejus mentem; & ita ejus Decretum interpretatur communis DD consensus. Hinc ad audiendas confessiones illarum virginum, & juvenum, qui mensibus aliquot ante susceptionem habitus in Monasteriis degunt eâ intentione, ut habitum suscipiant, non sufficit in Confessario facultas accepta à suo Prælato, sed requiritur Episcopalis approbatio: cum tales juvenes ante susceptionem habitus adhuc sæculares sint, neque de numero Regularium computari possint. Unde qui eos percuteret, non in.

incideret in Canonem , *si quis suadente* , ubi sub Clerico comprehenduntur Regulares , five Professi , five Novitii. His consentaneè dicendum , nec confessiones famulorum inservientium Monasteriis audiri posse per Religiosos , nisi ab Ordinario juxta formam Concilii Tridentini approbatos. Porro cum Concilium tantum agat de confessionibus sæcularium , consequens fit , quod nihil innovaverit circa confessiones Regularium , five virorum , five mulierum , ac proinde vi ipsius Decreti non sit necessaria approbatio Episcopi in ordine ad istas confessiones. Non indigent illæ habentes actu Parochiale beneficium , nisi in aliena Diœcesi (ubi oppositum non est in usu) illius incolæ audiant , cum hoc ipso , quo ad tale beneficium assumuntur , dicantur ipso jure ad subditorum suorum confessiones excipiendas approbati. Si tamen beneficium suum relinquunt , aut eo priventur , egent , ut cæteri , approbatione ad confessiones audiendas.

23. Approbatus ab uno Episcopo , etiam Regularis , non censetur approbatus pro universa Ecclesia. Requiritur enim à Tridentino approbatio *ab Episcopis* , quo plurali numero insinuat , in diversis Diœcesibus diversas Episcoporum approbationes requiri. Id quod & ratio suadet : cum in diversis locis non rarò necessaria sit diversa Confessarii idoneitas ad audiendas confessiones , ob diversum hominem genus , diversos mores , & contrahendi modos. Unde jure proscripta est hæc ab Alexandro VII. *Regulares Ordinum Mendicantium semel approbati ab uno Episcopo ad confessiones audiendas in una Diœcesi , habentur pro approbatis in aliis Diœcesibus , nec novâ Episcoporum indigent approbatione*. Possunt Episcopi approbare limitatè ad certum tempus , ad certum locum , & certas personas , non tantum validè , sed etiam licitè , si adsit justa causa faciendi. Absque justa causa non possunt licitè ,

cite , quia approbatio non datur per modum gratiæ , sed iustitiæ , quando saltem datur præmisso examine. Revocatur invalidè pro toto Regularium Conventu approbatio data illimitatè quoad tempus , si id fiat inconsultâ Cardinalium Congregatione , ut Sacrum Consistorium declarasse testatur Peyrinis ad Const. 4. Sixti IV. §. 11. num. 45. Validè revocatur circa singulos cum examine approbatus , cum revocatio auctoritatem testimonii dati destruat. Illicitè tamen (declarante eodem Consistorio apud eundem) idem , qui approbavit , illam revocat circa Regulares , aut eosdem ad examen cogit , nisi causa ad confessiones spectans ab iis data sit , vel Interdictum Episcopale non fuerit observatum.

Rit. Rom.

25. Præter ordinationem , jurisdictionem , & approbationem *requiritur* etiam in Confessario *bonitas , scientia , atque prudentia*. Bonitas alia est intrinseca , quâ bonus dicitur , qui est in gratia : alia extrinseca , seu legalis , quâ bonus appellatur , qui nullâ notâ , vel pœnâ legis est affectus. Illa solum requiritur ad licitè hoc Sacramentum administrandum , non ad validè. Unde Concilium Tridentinum Sess. 14. *Can. 10.* anathema dicit , *si quis dixerit , Sacerdotes , qui in peccato mortali sunt , potestatem ligandi , & solvendi non habere*. Ista quandoque requiritur etiam ad valorem Sacramenti , ut ritè conferatur , quia extra mortis articulum nemo publicè , & nominatim excommunicatus validam fert sententiam in Foro Pœnitentiali , cum jurisdictione necessariâ careat. Scientia etiam requiritur. *Constat enim Sacerdotes iudicium hoc , incognitâ causâ , exercere non posse*. Scire autem debent. 1. Materiam , & formam , omniaque ad debitum ministerium spectantia. 2. Distinctionem peccati mortalis à veniali , seu inter lepram , & non lepram. 3. Circumstantias speciem mutantes , & intra eandem speciem notabiliter aggravantes 4. Casus ordinarios , qui communiter ex ratione præceptorum de-

Trid. sess.
14.

accidunt (de extraordinariis sufficit, quod sciant dubitare, & libros, vel doctiores consulere) 5. Censuras, & pœnas Ecclesiasticas, quæ in communibus casibus incurruntur, & communi Ecclesiæ usu, ac praxi receptæ sunt. 6. Casus communiter reservatos, & reservari solitos. 7. Communia adversus peccata remedia, & omnia, quæ ad verum, probatumque iudicium ferendum ex parte sua sunt necessaria. Impedimenta denique matrimonii, & in iis gradus consanguinitatis, ac affinitatis: adeo ut illa exactissime in promptu habeat. Quibus proinde non est studendum in fine demum Cursûs Theologici (ut multis familiare est) quia scientia, quæ citò comparatur, citò quoque perit, maximè in iis, quæ juris positivi sunt, quæ faciliter mente excidunt. Non tenetur tamen Confessarius dicta scire memoriter, ut recitare possit, sed sufficit, quod ea sciat in habitu, & virtualiter, ut, quando à pœniente proponuntur, sciat sufficiens examen instituere, & rationabiliter de qualitate, & gravitate actûs judicare: quod & requiritur. Non excusatur à peccato, suæ ignorantix omninò conscius, licet ex obedientia Superioris confessiones audiat, nisi necessitas urgeat, aut pœnitens scientiæ defectum supplere possit, & velit. Absolutio tamen ab ignaro omninò Sacerdote lata valida est, si jurisdictionem habeat, & essentialia Sacramenti servet. Subditus de sufficientia suæ scientiæ solum dubius potest & tenetur ad obedientiæ præceptum dubietatem suam deponere, cum in dubio Prælato obediendum sit, & causa timoris, si quæ subsit, tolli possit per diligens studium, & aliis mediis scientiæ defectum suppleantibus. Ordinariè requiritur scientia extensivè major in Confessario, qui in Civitate, Emporio, aulis Principum exponitur ad audiendas confessiones omnium eò confluentium (quem in omni genere materiæ, & omnes status hominum contingente oportet esse versatum) quàm in eo, qui solum confes-

nes audit in pagis Rusticorum, qui tantum scire debet materias, quæ rusticos, & personas ibidem conversari solitas concernunt, & quas ipsæ confiteri consueverunt. Dictum est, *ordinariè*, quia revera etiam jam inter rusticos tot inundant mala, & tam diversi generis, ut amplissima scientia requiratur. Quod cum dolore experiuntur quotidie, qui illuminandis eorum conscientis, & eliminandis peccatis accuratius student. Abundant enim & usuræ palliatæ, & injustitiæ in contractibus, & difficultates intricatissimæ in causis matrimonialibus. Prudentia quodque necessaria est, ut considerans cujusque statum, & conditionem conformiter interroget: (ne ignorantes importuna interrogatione doceat, quæ ignorant, & ita viam peccato suggerat, ac pœnitentes scandalizet) ut roget confessionem concernentia, non illa, quorum nec sua interest, nec ad hoc iudicium ullatenus spectant, V. G. cujus familiæ sit, aut ubi habitet. Denique ne indignum absolutione absolvat, aut dignum sine ea dimittat: & in injungenda satisfactione procedat consideratâ quantitate, & qualitate criminum, ac personarum. Hæc dotes in illis non sunt, qui muneris sui esse existimant, quoslibet indiscriminatim absolvere, auditâ dumtaxat eorum confessione, injunctaque levi, & unâ quidem omnibus pœnitentiâ, nisi fortè quod in materia restitutionis, & impedimentorum matrimonii aliquid scire debebunt.

§. VII.

PARTES JUDICIS IN HOC SACRO TRIBUNALI.

§. 2. de 1. **P**œnit. *P*ræclarum est Ritualis Romani monitum: *imprimis meminerit Confessarius, se JUDICIS pariter, & MEDICI personam sustinere, ac Divinæ JUSTITIÆ simul & MISERICORDIÆ ministrum*